

Het Boek Daniël - Nummer Drieëntachtig

De vier generaties van het Laodiceaanse adventisme: de escalerende gruwelen ontrafeld

Jeff Pippenger
2024-02-16

Ezechiël hoofdstuk acht stelt vier toenemende gruwelen voor, die de vier generaties van het Laodiceaanse Adventisme vertegenwoordigen. De opstand van 1863 bracht een vervalsing van de twee tafelen van Habakuk voort, zoals Aäron een vervalst beeld der jaloezie had voortgebracht met zijn gouden kalf, juist op het moment dat God de twee tafelen van de Tien Geboden aan Mozes overhandigde. Zodra het Laodiceaanse Adventisme was begonnen met het werk van het wegnemen van de fundamentele waarheden, zoals voorgesteld in de droom van William Miller, begon de leiding van de eerste generatie het gezag van de Bijbel, en vervolgens de Geest der Profetie, te verwerpen. De opstand was gegroeid tot een punt waarop Kelloggs spiritualisme (pantheïsme) kort vóór 1888 in hun geschiedenis zijn intrede deed.

Bij de opstand van 1888 bereikte het spiritisme dat door Ezechiëls beeldkamers wordt voorgesteld een punt waarop de boodschappers van Minneapolis, en de profetes en zelfs de Heilige Geest, werden verworpen.

„Wij hebben in onze ervaring gezien dat, wanneer de Heer stralen van licht vanuit de open deur van het heiligdom tot Zijn volk zendt, de satan de gedachten van velen in beroering brengt. Maar het einde is nog niet. Er zullen er zijn die het licht zullen weerstaan en hen terneerdrukken die God tot Zijn kanalen heeft gemaakt om licht mee te delen. Geestelijke dingen worden geestelijk niet onderscheiden. De wachters hebben geen gelijke tred gehouden met de zich ontvouwende voorzienigheid van God, en de waarlijk van de hemel gezonden boodschap en boodschappers worden veracht.

“Er zullen uit deze bijeenkomst mannen weggaan die beweren de waarheid te kennen, terwijl zij om hun zielen de klederen vergaderen die niet op het weefgetouw van de hemel zijn geweven. De geest die zij hier hebben ontvangen, zullen zij met zich meedragen. Ik beef voor de toekomst van onze zaak. Degenen die zich op deze plaats niet gewonnen geven aan het bewijs dat God heeft gegeven, zullen strijden tegen hun broeders die God gebruikt. Zij zullen het zeer moeilijk maken, wanneer gelegenheden zich zullen voordoen waarin zij dezelfde soort strijd die zij tot dusver hebben gevoerd, verder en voortgaand kunnen voortzetten. Deze mannen zullen gelegenheden hebben om overtuigd te worden dat zij hebben gestreden tegen de Heilige Geest van God. Sommigen zullen overtuigd worden; anderen zullen hardnekkig vasthouden aan hun eigen geest. Zij zullen niet aan het eigen ik sterven en de Heere Jezus niet in hun harten laten komen. Zij zullen meer en steeds meer misleid worden, totdat zij waarheid en gerechtigheid niet meer kunnen onderscheiden. Onder een andere geest zullen zij trachten het werk een vorm op te leggen die God niet zal goedkeuren; en zij zullen pogen de eigenschappen van Satan in praktijk te brengen door de beheersing over menselijke geesten naar zich toe te trekken en zo het werk en de zaak van God te beheersen.”

„Indien onze broeders op deze bijeenkomst hadden gevast en gebeden en hun harten voor God hadden verootmoedigd, en rustig waren gaan zitten om gezamenlijk de Schriften te onderzoeken, dan zou God verheerlijkt zijn geworden. Maar de geest van vooroordeel die naar die bijeenkomst werd meegebracht, sloot de deur voor de rijkste zegen van God, en zij die deze geest bezaten, zullen niet in een gunstige positie verkeren om licht te zien totdat zij zich voor God bekeren en enig besef krijgen van hoe dicht zij erbij zijn gekomen de Heilige Geest te krenken en een andere geest te hebben.” The 1888 Materials, 832.

Na 1888 „beefde” zuster White „voor de toekomst van” Gods gemeente en werk. Zij zag dat de bijeenkomst een voortgezette geestelijke strijd zou voortbrengen onder de mannen die leidinggaven aan het Laodiceïsche adventisme, en de controverse over „het dagelijkse” is het bewijs dat haar voorzeggingen juist op diezelfde generatie in vervulling gingen. Toen werd er strijd gevoerd door mannen die niet „toegaven aan het bewijs dat God had gegeven” om de „uit de hemel gezonden boodschap en boodschappers” te bevestigen, en die mannen voerden oorlog tegen „de Heilige Geest van God.” De tweede generatie zag toe hoe de uitgeverij en het sanatorium door de vuren van Gods oordeel tot de grond toe afbrandden.

„Vandaag ontving ik een brief van ouderling Daniëls betreffende de verwoesting van het Review-kantoor door brand. Ik ben zeer bedroefd wanneer ik het grote verlies voor de zaak overdenk. Ik weet dat dit een zeer beproevende tijd moet zijn voor de broeders die met de leiding van het werk belast zijn en voor de werknemers van het kantoor. Ik lijd mee met allen die verdrukt worden. Maar ik was niet verrast door het droeve nieuws, want in de nachtgezichten heb ik een engel gezien die stond met een zwaard als van vuur, uitgestrekt over Battle Creek. Eens, overdag, terwijl mijn pen in mijn hand was, verloor ik het bewustzijn, en het scheen alsof dit vlammeende zwaard zich eerst in de ene richting en vervolgens in de andere keerde. Ramp scheen op ramp te volgen omdat God werd onteerd door de bedenksels van mensen om zichzelf te verheffen en te verheerlijken.”

„Vanmorgen werd ik ertoe gedrongen in ernstig gebed te smeken dat de Heere allen die verbonden zijn aan het kantoor van de Review and Herald ertoe zou leiden een zorgvuldig onderzoek in te stellen, opdat zij mogen inzien waarin zij de vele boodschappen die God heeft gegeven, hebben veronachtzaamd.”

„Enige tijd geleden vroegen de broeders op het kantoor van de Review mij om raad met betrekking tot de oprichting van nog een gebouw. Ik zei toen dat, indien degenen die voorstander waren van de toevoeging van nog een gebouw aan het kantoor van de Review and Herald de toekomst voor zich uitgetekend hadden, indien zij konden zien wat er in Battle Creek zou zijn, zij geen vraag zouden hebben over het oprichten van nog een gebouw daar. God zei: ‘Mijn woord is veracht; en Ik zal omkeren en omkeren.’”

„Op de Generale Conferentie, gehouden te Battle Creek in 1901, gaf de Heer Zijn volk bewijzen dat Hij opriep tot hervorming. Het geweten werd overtuigd en harten werden geraakt; maar er werd geen grondig werk verricht. Indien hardnekkige harten zich toen in berouw voor God hadden verbroken, zou men een van de grootste openbaringen van de kracht Gods hebben aanschouwd die ooit is gezien. Maar God werd niet geëerd. Er werd geen gehoor gegeven aan de getuigenissen van Zijn Geest. Mensen namen geen afstand van de praktijken die duidelijk in

strijd waren met de beginselen van waarheid en gerechtigheid, die in het werk des Heren te allen tijde gehandhaafd behoren te worden.

“De boodschappen aan de gemeente van Efeze en aan de gemeente in Sardis zijn mij dikwijls herhaald door Hem die mij onderricht geeft voor Zijn volk. ‘Schrijf aan de engel van de gemeente van Efeze: Dit zegt Hij Die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt, Die wandelt te midden van de zeven gouden kandelaars: Ik ken uw werken, en uw inspanning, en uw volharding, en dat gij hen die kwaad zijn niet kunt verdragen; en gij hebt hen op de proef gesteld die zeggen dat zij apostelen zijn, en het niet zijn, en hebt hen leugenaars bevonden; en gij hebt verdragen, en gij hebt volharding, en om Mijns Naams wil hebt gij gearbeid en zijt niet moede geworden. Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten. Gedenk dan vanwaar gij gevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken; anders zal Ik spoedig tot u komen en uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert.’ Openbaring 2:1–5.

“En schrijf aan de engel van de gemeente in Sardis: Dit zegt Hij die de zeven Geesten Gods heeft en de zeven sterren: Ik ken uw werken, dat gij de naam hebt dat gij leeft, maar gij zijt dood. Wees waakzaam, en versterk het overige dat dreigt te sterven; want Ik heb uw werken niet vol bevonden voor God. Gedenk dan hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en houd daaraan vast, en bekeer u. Indien gij dan niet waakt, zal Ik over u komen als een dief, en gij zult geenszins weten op welk uur Ik over u komen zal.’ Openbaring 3:1–3.

„Wij zien de vervulling van deze waarschuwingen. Nooit zijn de Schriften strikter vervuld dan deze.”

“Mensen mogen de zorgvuldigst opgetrokken, brandvrije gebouwen oprichten, maar één aanraking van Gods hand, één vonk uit de hemel, zal elk toevluchtsoord wegvagen.

„Er is gevraagd of ik enig advies te geven heb. Ik heb reeds het advies gegeven dat God mij heeft gegeven, in de hoop te voorkomen dat het vlammeende zwaard, dat boven Battle Creek hing, zou neervallen. Nu is datgene gekomen waarvoor ik vreesde—het bericht van de brand van het gebouw van de Review and Herald. Toen dit nieuws kwam, voelde ik geen verrassing en had ik geen woorden te spreken. Wat ik van tijd tot tijd in waarschuwingen heb moeten zeggen, heeft geen uitwerking gehad dan hen die het hoorden te verharderen, en nu kan ik slechts zeggen: Het spijt mij zo, het spijt mij zeer, dat het nodig was dat deze slag kwam. Er is licht genoeg gegeven. Indien ernaar gehandeld was, zou verder licht niet nodig zijn geweest.”
Testimonies, deel 8, 97–99.

De tweede generatie van het adventisme was geen overwinning, en in vervulling van Ezechiël hoofdstuk acht bleef de opstand slechts verder escaleren.

„Door geschreven boodschappen en door vuur heeft de Heer verklaard dat Hij wil dat zijn volk Battle Creek verlaat. Moge God ons helpen zijn stem te horen. Betekent het voor ons niets dat onze twee grote instellingen in Battle Creek door vuur werden weggevaagd? U kunt zeggen: ‘Maar het nieuwe Sanatorium heeft vele patiënten.’ Ja; maar al waren er daar vele duizenden patiënten, dan zou dit nog geen argument zijn ten gunste van het feit dat ons volk huizen bouwt in Battle Creek en zich daar vestigt.

„Verzoekingē nemen toe. Mensen verwerpen het licht dat God heeft gezonden in de Getuigenissen van zijn Geest, en zij kiezen hun eigen bedenkfels en hun eigen plannen. Zullen mensen zich blijven afscheiden van God? Moet Hij zijn ongenoegen op een nog duidelijker wijze openbaren dan Hij reeds heeft gedaan?” Pamphlets, SpTB06, 45.

Mensen „kozen hun eigen bedenkfels en hun eigen plannen”, zoals voorgesteld door de zeventig oudsten in de kamers der afbeeldingen van Ezechiël hoofdstuk acht, die verkondigden: „De Heere ziet ons niet.” De Heere verwekte een profetes en gaf haar „open visioenen” gedurende precies veertig jaar, tot 1884. Hij plaatste Zijn handtekening op deze gave, want Hij gaf haar en beëindigde haar in een stad genaamd Portland, en Hij gaf haar voor veertig jaar. Vlak vóór het ophouden van de „open visioenen” begonnen de oude mannen in 1881 en 1882 het gezag van de Bijbel en de Geest der Profetie te ondermijnen. De „open visioenen” eindigden toen in 1884, en vier jaar later werd de opstand van Korach, Dathan en Abiram op de Algemene Conferentie van 1888 herhaald.

De opstand van 1888 bracht een escalatie van opstand teweeg, waarin Gods rechtstreekse ingrijpen in de geschiedenis van het Laodiceaanse Adventisme zichtbaar werd toen Hij het uitgeverwerk en het gezondheidswerk in brand deed opgaan. Toch weerhielden die rechtstreekse oordelen de reeds gaande opstand niet. In 1919 vond een Bijbelconferentie plaats, waar een van de voornaamste opstandelingen van de tweede generatie, William Warren Prescott, de theoloog die was opgeleid aan de universiteiten van het afvallige protestantisme, als voornaamste leider in het naar voren brengen van de satanische opvatting die beweerde dat „het dagelijkse” het heiligdomswerk van Christus voorstelde, een reeks voordrachten hield.

De geschiedenis wijst uit dat Prescott op die Bijbelconferentie in 1919 een evangelie presenteerde dat erop neerkwam elk leerstuk van de profetische boodschap van de Millerieten te verwijderen. Hij probeerde zelfs de tweeduizend driehonderd dagen weg te nemen, maar daarin slaagde hij niet. Toch presenteerde hij een evangelie dat volledig ontdaan was van de profetische inzichten van de Millerieten. Zijn evangelie werd op de bijeenkomst verworpen, maar toch besloten die blinde leiders zijn reeks voordrachten te nemen en die samen te stellen tot een boek met de titel *The Doctrine of Christ*. Dat boek werd het symbool van de komst van de derde generatie van het Laodiceïsche Adventisme.

Het boek vertegenwoordigt een ander evangelie dan het Milleritische evangelie van Habakuk, hoofdstuk twee, en Paulus deelt ons mee dat een ander evangelie in het geheel geen evangelie is.

Het verwondert mij dat gij u zo spoedig afkeert van Hem die u in de genade van Christus geroepen heeft, tot een ander evangelie; dat geen ander is; maar er zijn sommigen die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien. Maar al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een ander evangelie verkondigen dan hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij tevoren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: indien iemand u een ander evangelie verkondigt dan hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt. Galaten 1:6–9.

De derde generatie van het adventisme wordt voorgesteld door Ezechiëls derde gruwel, waarin de vrouwen wenen om Tammuz. Tammuz was een Mesopotamische godheid die in verband werd

gebracht met vruchtbaarheid en de cycli van de vegetatie. Tammuz werd soms afgebeeld als een herder of als een jongeman, verbonden met de wisseling der seizoenen en de groei van de gewassen. Tammuz' dood en daaropvolgende opstanding waren verbonden met de landbouwkalender. Volgens de mythologie stierf Tammuz of verdween hij gedurende de zomermaanden, wat werd gezien als een uitbeelding van het verdorren van de vegetatie in het hete, droge seizoen. Het wenen om Tammuz was een rouwritueel dat inhield dat men de dood of verdwijning van Tammuz gedurende de zomermaanden beklagde, gevolgd door vreugde over zijn opstanding, die de vernieuwing van de vegetatie en van het agrarische leven symboliseerde.

Het wenen om Tammuz vertegenwoordigt een vervalste boodschap van de late regen, hetgeen is wat het evangelie van W. W. Prescott vertegenwoordigde. De verwijdering van het profetische fundament, die begon in de opstand van 1863, bereikte in 1919 een punt waarop het Laodiceïsche adventisme toeliet dat het valse evangelie werd gevestigd. Dat valse evangelie was volledig gebaseerd op de methodologie van het afvallige protestantisme. De oorspronkelijke architect ervan was W. W. Prescott, en evenals bij William Miller was bij beide mannen hun evangelie gebaseerd op hun fundamentele begrip van „het gedurige” in het boek Daniël. Beide evangeliën worden vertegenwoordigd in de passage van 2 Thessalonicenzen, waar Miller voor het eerst ontdekte dat „het gedurige” het heidendom vertegenwoordigde. In de passage is er een klasse die door Miller wordt vertegenwoordigd, die de door Paulus gepresenteerde waarheid aanvaardt, en een andere klasse die geen liefde voor de waarheid bezit.

Eén klasse in de laatste dagen, vertegenwoordigd door Miller, „herkent” en ontvangt de late regen, en een andere klasse, vertegenwoordigd door Prescott, ontvangt een krachtige dwaling. De krachtige dwaling die zij ontvangen, berust op een vals evangelie, dat in het geheel geen evangelie is, en zij identificeert een valse boodschap van de late regen. Zo zijn de vrouwen (kerken van het Laodiceïsche adventisme), wenend om Tammuz, de derde gruwel van Ezechiël. Hun zomerse tranen (regen) moeten de vrucht van de oogst voortbrengen.

Het onderscheid tussen twee soorten boodschappen van de late regen doordringt de Bijbel en de Geest der Profetie. De Bijbel stelt herhaaldelijk vast dat de regen wordt ingehouden voor een ongehoorzaam volk.

Men zegt: Indien een man zijn vrouw verstoot, en zij van hem weggaat en een andere man toebehoort, zal hij tot haar wederkeren? Zou dat land niet ten zeerste verontreinigd worden? Maar gij hebt als een hoer gehandeld met vele minnaars; keer nochtans weder tot Mij, spreekt de HEERE. Hef uw ogen op naar de kale hoogten, en zie waar gij niet hebt gelegen. Aan de wegen hebt gij op hen gezeten, als een Arabier in de woestijn; en gij hebt het land verontreinigd met uw hoererijen en met uw goddeloosheid. Daarom zijn de regenbuien ingehouden, en er is geen spade regen geweest; en gij hadt het voorhoofd ener hoer, gij hebt geweigerd beschaamd te zijn. Jeremia 3:1–3.

Het Laodiceïsche adventisme begon in 1863 hoererij te bedrijven, en sindsdien zijn de regens ingehouden. Zij weigeren zich te schamen voor hun opstandigheid, en dat gebrek aan nederigheid brengt een hoerenvoorhoofd voort, en de hoer van de Bijbelse profetie is het pausdom. In de derde generatie wordt het eindwerk volbracht van de voorbereiding om zich neer te buigen voor het

merkteken van de hoer van Rome. De voorbereiding voor de vierde generatie wordt in de derde generatie volbracht door middel van een valse boodschap van de late regen. Evenals de opstandigheid van 1863 en de opstandigheid van 1888, is de opstandigheid van 1919 uitgelijnd met 11 september 2001, want toen de gebouwen van New York City neerstortten, daalde de machtige engel van Openbaring achttien neer en begon de ware late regen.

„De late regen zal neerdalen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal verlicht worden met zijn heerlijkheid.” Review and Herald, 21 april 1891.

Toen de late regen begon, zouden de oude mannen van het Laodiceïsche adventisme deze niet als de late regen herkennen, want zij waren geïndoctrineerd met een valse boodschap van de late regen, door Ezechiël voorgesteld als de vrouwen die over Tammuz weenden, en in toepassing als een boodschap van vrede en veiligheid.

‘Alleen zij die leven overeenkomstig het licht dat zij hebben, zullen groter licht ontvangen. Tenzij wij dagelijks voortgaan in de openbaring van de actieve christelijke deugden, zullen wij de manifestaties van de Heilige Geest in de late regen niet herkennen. Die mag vallen op harten overal om ons heen, maar wij zullen haar niet onderscheiden of ontvangen.’
Testimonies to Ministers, 507.

Het was onmogelijk voor de wachters van het volk de komst van de late regen te herkennen, want hun valse evangelie van een valse late regen ontkende de mogelijkheid van enige openbaring van de kracht van God, zoals die in vroegere eeuwen was geweest.

„Er zal in de gemeenten een wonderbare openbaring van de kracht van God zijn, maar zij zal niet werkzaam zijn op hen die zich niet voor de Heere hebben vernederd en de deur van het hart hebben geopend door belijdenis en bekering. In de openbaring van die kracht die de aarde verlicht met de heerlijkheid van God, zullen zij slechts iets zien dat zij in hun blindheid gevaarlijk achten, iets dat hun vrees zal opwekken, en zij zullen zich schrap zetten om er weerstand aan te bieden. Omdat de Heere niet werkt overeenkomstig hun denkbeelden en verwachtingen, zullen zij het werk tegenstaan. ‘Waarom,’ zeggen zij, ‘zouden wij de Geest van God niet kennen, terwijl wij zovele jaren in het werk zijn geweest?’—Omdat zij geen gehoor gaven aan de waarschuwingen, de dringende oproepen van de boodschappen van God, maar hardnekkig zeiden: ‘Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek.’ Bekwaamheid, langdurige ervaring, zullen mensen niet tot kanalen van licht maken, tenzij zij zich plaatsen onder de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid en geroepen, uitverkoren en toegerust worden door de begiftiging met de Heilige Geest. Wanneer mensen die met heilige dingen omgaan, zich zullen vernederen onder de machtige hand van God, zal de Heere hen verhogen. Hij zal hen maken tot mensen van onderscheidingsvermogen—mensen rijk in de genade van zijn Geest. Hun sterke, zelfzuchtige karaktertrekken, hun halsstarrigheid, zullen worden gezien in het licht dat schijnt van het Licht der wereld. ‘Ik zal haastig tot u komen en uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert.’ Indien u de Heere zoekt met uw ganse hart, zal Hij Zich door u laten vinden.” Review and Herald, 23 december 1890.

De oudsten van Ezechiël hoofdstuk acht aanvaardden in 1919 een evangelie van vrede en veiligheid, en toen 11 september 2001 aanbrak, werd de vrucht van die escalerende opstand geopenbaard in hun onvermogen de komst van de late regen te herkennen. In de geschiedenis die begon ten tijde van het einde in 1989, herhaalde God de Millerietische beweging tot op de letter. Miller was een symbool van Elia, en Elia had Achab nadrukkelijk gezegd dat er geen regen zou zijn, behalve op het woord van Elia.

Wij zullen onze beschouwing van de derde generatie van het adventisme in het volgende artikel voortzetten.

“De klasse die geen smart gevoelt over haar eigen geestelijke achteruitgang, noch treurt over de zonden van anderen, zal zonder het zegel van God worden gelaten. De Heere geeft Zijn boodschappers, de mannen met de slachtwapenen in hun hand, deze opdracht: ‘Gaat gij achter hem aan door de stad, en slaat toe; laat uw oog niet sparen, noch hebt medelijden: doodt volkomen oud en jong, zowel meisjes als kleine kinderen en vrouwen; maar nadert niemand op wie het teken is; en begint bij Mijn heiligdom. Toen begonnen zij bij de oude mannen die vóór het huis waren.’”

„Hier zien wij dat de kerk — het heiligdom des Heren — als eerste de slag van de toorn van God ondervond. De oude mannen, aan wie God groot licht had gegeven en die als wachters over de geestelijke belangen van het volk hadden gestaan, hadden hun toevertrouwde plicht verraden. Zij hadden het standpunt ingenomen dat wij niet behoefden uit te zien naar wonderen en de duidelijke openbaring van Gods macht zoals in vroegere dagen. De tijden zijn veranderd. Deze woorden sterken hun ongelooft, en zij zeggen: De Here zal geen goed doen, noch zal Hij kwaad doen. Hij is te barmhartig om Zijn volk met gerichten te bezoeken. Zo is ‘Vrede en veiligheid’ de roep van mannen die nooit meer hun stem als een bazuin zullen verheffen om Gods volk zijn overtredingen en het huis van Jakob zijn zonden te tonen. Deze stomme honden die niet wilden blaffen, zijn degenen die de rechtvaardige wraak van een vertoornde God ondergaan. Mannen, jonge vrouwen en kleine kinderen komen allen tezamen om.”

“De gruwelen waarover de getrouwen zuchtten en riepen, waren alles wat door eindige ogen kon worden onderscheiden; maar verreweg de ergste zonden, die de na-ijver van de reine en heilige God opwekten, bleven ononthuld. De grote Doorvorser der harten kent elke zonde die in het verborgene wordt bedreven door de werkers der ongerechtigheid. Deze personen gaan zich veilig voelen in hun bedrog en zeggen, vanwege Zijn lankmoedigheid, dat de Heere niet ziet; en vervolgens handelen zij alsof Hij de aarde had verlaten. Maar Hij zal hun huichelarij aan het licht brengen en voor de ogen van anderen die zonden openleggen die zij zo zorgvuldig verborgen hielden.”

“Geen verhevenheid van rang, waardigheid of wereldse wijsheid, geen positie in een heilig ambt, zal mensen ervoor bewaren beginsel op te offeren wanneer zij aan hun eigen bedrieglijke hart worden overgelaten. Zij die als waardig en rechtvaardig werden beschouwd, blijken aanvoeders in de afval te zijn en voorbeelden van onverschilligheid en van misbruik van Gods genademiddelen. Hun goddeloze handelwijze zal Hij niet langer dulden, en in Zijn toorn gaat Hij met hen om zonder barmhartigheid.

„Met tegenzin onttrekt de Heere Zijn tegenwoordigheid aan hen die met groot licht zijn gezegend en die de kracht van het woord hebben gevoeld in hun bediening aan anderen. Eens waren zij Zijn getrouwe dienstknechten, begunstigd met Zijn tegenwoordigheid en leiding; maar zij weken van Hem af en brachten anderen tot dwaling, en daarom komen zij onder de goddelijke ongenade.” Testimonies, deel 5, 211, 212.